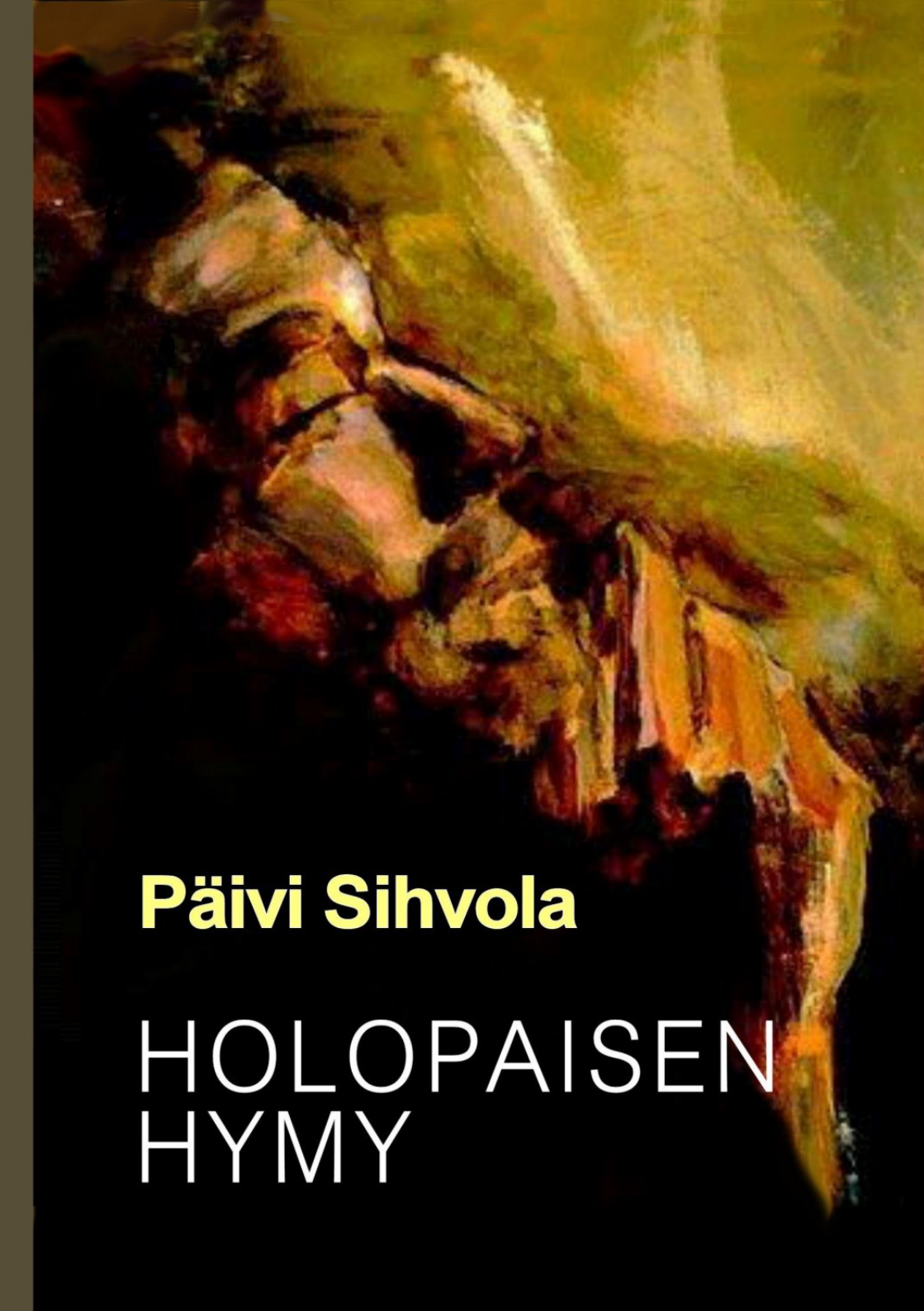

Päivi Sihvola

HOLOPAISEN
HYMY

Holopaisen hymy

Päivi Sihvola

Holopaisen hymy

Novelleja

Kiitokset Pietarsaaren kaupungille, joka on tukenut tämän kirjan kirjoittamista.

© Päivi Sihvola 2017

Kansi Jarmo Sihvola

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-951-568-359-5

Sisällys

I

- 9 Televiso
- 17 Metsän emäntä.
- 41 Pikkulintu valjasti hevosen
- 51 Kuudennen vuoden blues
- 83 Meitä oli vielä

II

- 89 Kuningatar Sylvin pyöräretki
- 115 Neitsytpolku 6
- 135 Lintumies
- 149 Miks näin?
- 159 Holopaisen hymy

I

TELEVISIO

– Elä ruuvaile sitä televisiota, mummo sanoo, – menöö vielä rikki ja mitenkä sitten suu pannaan?

Kun on kiusaus räplätä niitä nappuloita. Jos yhtä aikaa painaa tai nopeasti edestakaisin, kuuluu klunks ja räts.

Television alakulmassa on S-kirjain. Seija alkaa ässällä, olen nähnyt sen syntymäpäiväkorteista. Martti-eno on selittänyt, että ässässä on kaksi vastakkaista kaarta. Tiedän minä jo o-kirjaimenkin. Haavisto loppuu o-kirjaimeen. Sanomalehden osoitelapusta olen sen keksinyt.

Osasin jo kerran tuoda kylän postilaatikosta meidän lehden. Kyllä mummo ihmetteli miten valitsin juuri oikean, vaikka kukaan aikuinen ei ollut paikalla lehteä minulle ojentamassa. Kun siinä oli se pallo lopussa, selitin ja mummoa nauratti. Mummo kertoi sitä kaikille. Ei nyt jokaiselle olisi tarvinnut.

Television testikuva tulee näkyviin hitaasti, syttyy, sammuu. Mummo on selin hellan luona. Voi ei, nyt televisio räsähti ja löi kipinöitä. Ei aukea enää. Ei tule kuvaa, vaikka kuinka painaa. Olisin niin halunnut nähdä Teija Sopasen sanovan pesta tittare.

Martti-eno on painottanut, että televisioon ei saa koskea. Mummo ei huomaa, että olen rikkonut sen. Mummo ei vielä tiedä. Mummolla on huono kuulo. Sille pitää puhua kovalla äänellä ja harvaan, jotta sanoista saa selvän. Otan yhdellä nopealla liikkeellä takin naulasta ja livahdan ulos. Ei mummo huomaa sitäkään. Varmasti Martti huutaa, kun se tulee kotiin. Martti huutaa niin lujaa, että sen naama mustuu ja kulmakarvat kasvavat yhteen.

Astelen polulla ja kädet tuntuvat painavilta. Kun tietäisi mihin suuntaan lähteä. Jos kävisi Niemitalolla tai Ylimaalla, siellä näkisivät jo päältä, että olen ollut taas pahateossa. En halua puhua kenenkään kanssa enkä mennä ihmisten ilmoille, kuten aikuiset sanovat. Niin kuin nyt ilma olisi jotenkin vaan ihmisten omistuksessa eikä yhtään lehmien, hevosten ja hyttysten.

Kuulen mummon ja Martin äänet, vaikka nostan kädet korvilleni. Mitä varten sinä menet koskemaan? Ikinä ei voi totella mitään. Rintaa puristaa ja päässä kohisee. Pysähdyn hetkeksi ja katson ylöspäin, puiden latvoja kohti.

Isä siellä taivaassa, olisitko sinäkin pikkutytyllesi vihainen nyt?

Isä ottaisi syliin ja sanoisi, että se oli vahinko. Isä tietäisi, että en mitään pahaa tarkoittanut. Äiti kyllä motkottaisi ja hokisi, että keneen sinusta on tuollainen jukuripää tullut? On sitä ristin sinussa saanut.

Holopaisen hymy on kollaasimainen kuvaus yhden kaupungin asukkaista, joiden elämät nivoutuvat toisiinsa eri aikatasoissa.

Kokoelma sisältää kymmenen tarinaa. Kirjan alussa esiintyy Anni herkkänä pikkutyttönä ja seuraavassa novellissa ikääntyneenä luopujana. Annin tarinan sivuhenkilö, perheensä jättävä Pikkulintu, on pääosassa kolmannessa novellissa. Sitä seuraa Eeron ja Kaisan riipaiseva tarina. Myös vaimonsa hylkäämä Tapio pohtii uutta tilannettaan. Syrjäisellä residenssillä elelee Lintumies, jonka suojiin pikkulinnutkin hakeutuvat ja yksinhuoltaja Helena pallottelee eri rooliensa välillä.

Kirjan päätösnovellissa hymyilee kuvataiteilija Holopainen, joka on käynyt joidenkin novellien henkilöiden kotona öisin ihailemassa nukkuvia. Hän sitoo tarinat yhteen.

Holopaisen hymy on pietarsaarelaisen Päivi Sihvolan kahdeksas teos.

